

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

April 2008

DRAGE BRALKE IN BRALCI.

Vreme je v zadnjih dneh pošteno čaralo, seveda narobe.

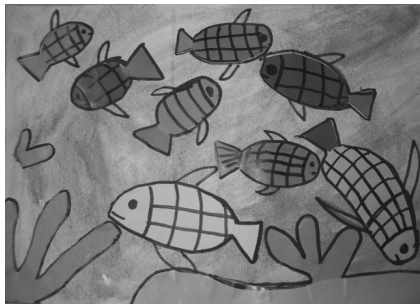
Čarali pa so tudi na planetu Čar besede moje. Le da so vsi, ki so bili tam, čarali prav. Čarali so z domišljijo, z besedo in z barvami. Pričarali so nam še eno številko našega šolskega literarnega glasila Čar besede moje.

Vsako leto predstavimo javnosti različne publikacije, v katerih jo obveščamo o delu in življenju v naši šoli. Med njimi pa ima posebno mesto literarno glasilo Čar besede moje, kjer ni pomembno povedati, kaj smo počeli. Z njim želimo povedati, o čem sanjamo, kaj čutimo, kaj je tisto, česar si želimo.

Učenke in učenci so še enkrat dokazali neizčrpno moč otroške domišljije, ki ne pozna meja in ki si dovoli potovati tja, kamor jim odrasli včasih težko sledimo. Zmorejo iskreno potovati vase in v svet, ki ga ni na zemljevidu.

Pa vendar je vsako potovanje, na katerem si sam, dolgočasno. Zato so jim z vzpodbudo delali družbo učiteljice in učitelji, ki so jim tudi tokrat kazali smer. Čeprav je danes človek sposoben stopiti na luno, prepotovati svet v enem dnevu, presaditi srce in druge organe, še vedno potrebuje vzgojitelja in svetovalca. Poleg staršev so to zagotovo učitelji, ki znajo v otroku najti iskrice in jih zanetiti v plamen ustvarjalnosti.

Draga učenke in učenci, mentorice in mentorji. Vesela sem, da vam je tudi tokrat uspelo opraviti odlično delo. Iskrene čestitke vsem. Čestitka in zahvala velja tudi glavnemu uredniku, profesorju Davidu Bedraču, likovni urednici, profesorici Editi Čelofiga, in računalničarju, profesorju Mateju Sužniku.

Rok Črešnik, 4. a

Vsem, ki boste brali, želim, da bi vam tudi zaradi potovanja v čarobnost besed in risb bil svet vsaj za trenutek še lepši in prijaznejši.

Tatjana Vaupotič,
ravnateljica

NA PLANETU ČAR BESEDE MOJE SE PIŠEJO PESMI

NAŠI ŠOLI OB ROJSTNEM DNEVU

Ob lepem ribniku leži
in danes rojstni dan slavi,
nešteto glav je že gostila,
jih veliko naučila,
dober glas jo odlikuje,
pol stoletja že praznuje!

Benjamin Borojevič, 5. a

(Benjaminova pesem je bila izbrana kot zmagovalna na šolskem natečaju Pesem šoli ob 50-letnici.)

Jan Meglič, 4. a

UGANKA

Spodaj ozek,
zgoraj širok,
skozenj voda lahko gre.
Kaj to je?

(lijak)

Žiga Letonja, 3. c

SMEŠNI MEDO

Mi smejimo se v razredu,
pa še pride zraven medo,
medo nam pove dva vica
in nariše smeh na lica,
mi smejimo se tako:
hihi, haha, ho-ho-ho!

Nika Caf, 3. b

VEČER

Ko sonce ugasne,
prav vse zaspi,
le luna se smeji
z zvezdami.

Ko vse luči ugasnejo,
vse zaspi
in niti eno živo bitje
ne bedi.

Ob polnoči le vetrček pihlja
po travici –
o večer, o večer!

In vse zaspi
do noči.

Ko se zbudijo vsi,
se sonce že smeji!

Jernej Domajnko, 3. b

Tonja Hriberšek, 7. c

LJUBEZENSKI TRIKOTNIK

Marjan zaljubil se je v Marjanco,
za njo zanimal se je tudi sosedov Franco.

Marjanca je izbirala –
ni izbrala niti Marjana
niti Franca,
pač pa sosedovega Danca!

Maj Ambrožič, 8. b

Nika Krajnc, 5. b/8

POMLAD

Kocka se vrti,
vijolica še spi,
zvonček že zvoní,
meni se vrti.

Zvezda se utrne,
luna govori,
zvončki in trobentice
so na plan prišli.

Katja Frlež, 3. c

MOJ DAN

Ko zjutraj se zbudim,
v šolo odhitim.

Ko slovenščino imamo,
se besedne igrice igramo.

Pri likovni rišemo
in se zabavamo.

Pri športni se razgibavamo
in za zdravje skrbimo.

Nato domov odhitim,
kjer nalogo naredim!

Tjaša Lorbek, 2. b

DOMIŠLJIIJA

Domišljija je taka stvar,
ki v možganih prebiva,
v njej vedno skače komar
ter čustva razliva.

Domišljije imajo nekateri več,
nekateri manj,
vendar ne skrbi,
domišljija izvira iz sanj,
ki so vedno na zamislih brvi.

Domišljija zna biti mala ali velika,
pa saj ni važno,
v domišljiji je lahko vse lažno
in pika.

Kaja Caf, 7. b

DOMOVINA

Kura skače sem ter tja –
ima goré, vodé, polja.

Triglav vrh je res visok,
z njega lahko narediš velik skok.

V Postojnski jami hladno je,
ko zunaj vročina vre.

Imamo prek tisoč gradov
in veliko gozdov.

Na ptujskem hribu grad stoji,
pod njim mesto Ptuj leži.

Tako se naša pesmica konča,
hura, hura, Slovenija!

Vita Gačnik in Neja Krajnc-Domiter, 5. a/8

MOJ NAJBOLJŠI PRIJATELJ

Moj najboljši prijatelj
hoče postati pisatelj,
čprav bi bil boljši predavatelj.

Tako rad govori,
da ga ustaviti mogoče ni.

Če pa tiho ostane,
v razredu dolgčas postane.

Je prijazen in spoštljiv,
čprav je včasih poreden bil.

Jernej Leskovar, 7. d

NAJBOLJŠA PRIJATELJICA

Najboljša prijateljica je kakor sonce,
ki ti osvetli dan,
ponoči je kakor zvezda,
ki ti pokaže pot iz strašnih sanj.

Prijateljica je kakor ptica,
a najboljša je kot ptica stalnica –
vedno je tu, ob tebi,
in nikoli odšla ne bi.

Najboljša prijateljica je edina lučka v temi
in najboljša prijateljica je edina kaplja vode
v žeji.

a ko lučka ugasne in kapljica izhlapi,
veš, da pravo prijateljstvo to bilo ni ...

V takšni temi, kot je življenje, lučke ne
svetijo kar tako,

zato lučk, ki posvetijo v življenje, ne more
imeti vsakdo.

Jaz zaupam moji lučki, mojemu soncu, ki
mi osvetli dan,

jaz svetim tudi njemu in sem srečna, da ga
imam.

Marina Stankov, 7. d

MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA VALENTINA

Vsak dan skupaj preživet ...

Ali se spominjaš?

Le starši nama ne pustijo noret'.

Edina si, ki se vedno z mano strinjaš.

Nihče nama zato prijateljstva ne pretrga.

Ti, ki še v najbolj temačnih dneh me nasmejiš.

In se spomniš tistih časov, ko naju dobesedno »utrga«?

Nikoli me ne zavrneš, raje z mano potrpiš.

Ampak ne pozabi, da v mojem srcu na vrhu stojiš!

Dina Skerlovnik, 9. c

MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA

Moja najboljša prijateljica
je ena sama in v meni je vsak dan,
je kot pretrgana žica,
ki ima dobro in slabo stran.

Čprav ne živi tu,
pa moja najboljša prijateljica je,
na tem svetu
le ona pozna me.

In če kdo razume me,
je to prijateljica,
ki spoštuje me,
pa še prijazna je.

Prijateljica me spravlja v smeh,
ker vsem pomaga,
bi rada šla po njenih poteh,
verjetno tam me čaka zmaga!

Tako pa je,
če so prijatelji ob tebi,
vedno bo nekdo,
ki s tabo se skozi trnje bo prebil,
prijatelj vé v sebi,
da zaklad je zdaj dobil!

Monja Duler, 7. d

KONJ LORD

Konjiček moj,
Oj, rada te imam,
Neseš me tja,
Ja, tja, nekam daleč ...

Lepo zagalopiral si in
Odjezdila sva –
Razpuščena griva, tvoji lasje,
Dija hija, Lord ti je ime!

Katalin Debernardi, 4. c

Hanna Köhler, 9. b

MEDVED SLADKOSNED

V trgovini Sladkosned
vsak dan nakupuje medvéd,
v roki polno košaro sladkarij ima,
ker brez njih živeti ne zna.

Potem domov odhiti,
na kavč se zlekne,
sladkarij se najé
in sladko zaspi.

Klara Hazdovac, 5. a

MAMA

Moja mama ni gospa,
v službi dela in doma.

Moja mama, boljše ni,
zdravje, srečo mi želi.

Moja mama – naj priznam,
vedno rajši jo imam!

Ana Bernhard, 5. a

MOJA PESEM

Ana, deklica sem mlada,
blizu šole sem doma,
vsak dan s šolsko torbo zjutraj
se odpravim tja.

V šoli težki so predmeti,
vendar pridno se učim,
včasih s petko, včasih s štirko
mamico razveselim!

S športom rada se ukvarjam,
tečem, skačem, se podim,
gimnastiko imam najraje,
brez nje dolgo na zdržim.

To bilo bi vse o meni,
saj navadno sem dekle,
smejem se in jočem tudi,
če vam prav je ali ne!

Ana Bernhard, 5. a

ŠOLI ZA PETDESET LET

Naša šola je rumena
kot sonce svetleče
in modra kot morje bleščeče,
petdeset let tu že stoji
in se nam modro smeji!

Nuša Vučinič, 4. a

VEČER

Skočim v pižamo
in prehitim mamo
in sanjam o samih lepih stvareh,
o lepih rečeh.

Spim
in se do jutra ne prebudim!

Tim Mešič, 5. c

Niko Rakuš, 2. b

VEČER

Miška že spi,
luna se prebudi.
Kje pa si ti?
V postelji.

Zjutraj me sonce zbudi
in si pomanem oči.

Jan Štefanec, 3. c

Mihaela Vogrin, 5. a

HEJ, HOJ

(Zofkina pesem)

Hej, hoi, ostani z menoj,
dokler bom živ, bom vedno s teboj.
Kaj pa bi rad?
Odloči se že,
bolj hitro, ne gre?!
Kaj si izbral,
boš z mano ostal?
Si izbral si napoj,
ki vozal bo tvoj?
To je napačno,
izberi odločitev drugačno
in hej in hoi,
ostani z menoj!
Če boš ostal,
ne bo ti žal!

Tomi Petek, 5. b

PESEM IGRAČA

Pesem je kot igrača,
včasih si jo ogleduješ,
včasih se z njo igraš,
največkrat pa jo zapoješ.

Vsaka pesem je kot sonce,
svetlo in veliko,
včasih mavrično, igrivo,
na koncu pa zmeraj s piko.

Sara Kuhar, 5. a

Lea Prstec, 1. b

AVTO

Želel bi si avto,
ki se lahko spremeni
v podmornico ali helikopter,
vozil bi se lahko sam,
jaz pa bi užival kot car.

Bil bi tako majhen,
da bi lahko z njim
prišel kamor koli,
a kaj ko je tako majhen,
da niti mezinčka ne moreš spraviti vanj.

Metod Cvetko, 4. a

SO TRIJE

So trije –
možakar en, ženici dve,
ki kregata se,
ena prijazna,
druga hudobna ...

Možakar je prijazno vzel,
hudobno pa oštel!

Renato Kenda, 8. b

PUSTNA

Kurenti, kurenti skačejo,
da bi pregnali zimico.
Pustne maske so se zbrale,
da bi malo poplesale.
Pa hudiček prileti
in maske prepodi!

Toni Pernat, 5. c

PUST

Pustne maske so se zbrale,
da bi zimo pregnale.
Kurenti skačejo glasno,
da se sliši preglasno.
Pokachi pokajo močno,

da se otroci ustrašijo.

Ostale pustne šeme pa se smejijo in režijo!

Patricija Kuserbanj, 5. c

CIKEL POMLADNIH PESMI

Zvonček cveti,
trobentica rumeni.
Tu je pomlad,
gremo se igrat.

Jakob Gal Gačnik, 4. c

Pomlad nas greje in razvaja
ter nas v dobro voljo vedno spravlja.

Eva Toplak, 4. c

Zvončki že zvonijo in
nas iz hladne zime
v toplo pomlad prebudijo.

Katalin Debernardi, 4. c

Zvončki že cingljajo, mi se pa igramo,
rož'ce že cvetijo, pomlad nam okrasijo.

Nika Petkoski-Hlevnjak, 4. c

Spomladi vse cveti in diši ...
Sonce toplo žari
in se nam prijazno smeji.

Maša Goričan, 4. c

Juhuhu, pomlad je tu.
Otroci se na travnik zapodimo
in se veselimo!

Luka Berghaus, 4. c

Nuša Vučinič, 4. a

TRI POZABLJIVE PRIJATELJICE

Tri prijateljice so bile –
neločljive, pozabljive:
Frančka, Ančka, Mančka,
to so tiste tri,
ki so pozabile
svoje vse stvari.

Frančka zjutraj mačka je lovila
in torbo doma je pozabila.

Ančka zjutraj nalogo je pisala,
zato peresnica doma je ostala.

Mančka je preveč za sebe naredila,
zato je sestrico samo doma pustila.

Monika Ficjan, Laura Fuhrmann in Tjaša
Šalamun, 8. b

Nuša Majcenovič, 4. c

RUMENA ŠOLA

Šola je rumena,
mi pa modri smo.

Okna so srebrna,
klet je v šoli črna,
mi pa modri smo.

Šola je ljudska,
zraven je vrt,
zato se imenuje Ljudski vrt!

Barbara Lovrenčič in Rebeka Vogrin, 8. c

DIMNIKAR

Po poklicu sem dimnikar
in ne boste verjeli,
komaj osem sem let star!

Po dimnikih skačem
in se veselim,
ko saje iz dimnikov črnih dobim.

Včasih pa v dimniku obtičim
in do naslednjega jutra
v njem prespim!

Alen Gajšek in Alen Šešo, 8. c

POMLADNO NIZANJE BESED

Pomlad prihaja.

Zima odhaja.

Roža cveti.

Ptiček leti.

Medved lovi.

Lisica beži!

Eva Voda in Anisa Žnidarič, 8. a

TRAGIČNA PESEM O GOSPODINJI

Živela je gospodinja,
bil sama sebi je boginja,
lepa je bila zelo,
srce vnela je močno.

Zaljubi vanjo se kovač,
ki imel je dvoje hlač,
zagleda jo še policaj,
to bil je velik zalogaj!

In zanjo hud boj se vname,
gospodinjo kroglja v srce zadane.

Ubil jo je bivši mož,
ker mu ni hotela kupiti rož,
gospodinja je umrla,
njim pa vsem srcé je strla!

Luka Berghaus, 4. c

Anja Rašl, 8. c

ŠOLA

Šola je modra,
nosi dva kodra –
en je rumen,
drug je rumen.

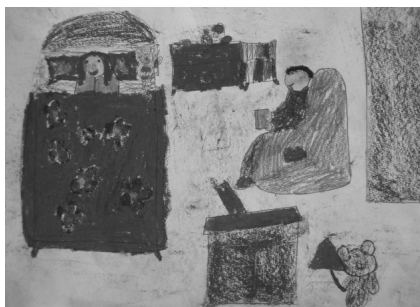
V šoli so mize,
včasih za njimi
preživljamo krize!

Anastazija Zorec in Maruška Zemljič, 8. a

JUTRO

Zjutraj budilka me zbudi,
iz kuhinje zajtrk zadiši,
kruh, namazan z marmelado,
in vroče mleko s čokolado.
Še zobke spravim v red
in že za v šolo sem nared!

Ana Uršič, 2. b

Zala Šešerko, 2. a

KURI SE ZALJUBITA V PUJSKA

Sred' polja kokošnjak je stal,
zraven njega kmetič je oral.
V kokošnjaku kuri sta bili,
v pujska z'lo zatreskani.

Prva kura Ferdinanda
drugi rekla je tako:
»Ti si ena v' lka panda,
ja pa ljubim ga zelo!«

Druga kura Oleandra
prvi rekla je tako:
»Ti pa tvoja kurja banda,
tale pujskek zame bo!«

Perje že povsod frči,
iz kokošnjaka se kadi.
Kuri na pol mrtvi obležita,
skoraj bi nastala kurja pita.

Kmet hoče narediti temu konec,
kur pa noče dati v lonec,
torej pujskeka proda
in si raje kupi psa!

Dunja Kolenko in Sara Šešerko, 8. c

ZGODBE S PLANETA ČAR BESEDE MOJE

ČUDEŽNI GRAD

Pred davnimi časi je na majhnem otoku sredi morja stal prelep grad. Zelo daleč stran je stala najbližja ribiška vasica. Nihče, prav nihče ni o otoku ničesar vedel. Niti najstarejši poznavalec teh voda ni vedel za otok.

Nekega dne pa je enega od ribičev zaneslo k otoku. Iz gradu so se zaslišali glasovi, podobni joku. Ribič je takoj obrnil krmilo, saj se je tako prestrašil, da mu je kar srce zastalo. Ko je prišel v vasico, je takoj začel razglašati čudno zgodbo. Verjel mu ni nihče, saj otoka ni videl še noben drug ribič.

Čez kakšen mesec je nekega ribiča zamikalo, da bi šel preverit govorice o resničnosti otoka. Zgodilo se mu je popolnoma enako kot prvemu ribiču.

Nato je šel pogledat še tretji ribič.

Tudi ta je našel otok in hitro obrnil krmilo. V vasi so končno začenjali verjeti v zgodbo o čudnem otoku, na katerem stoji grad. Ljudi v vasi je vse bolj zanimalo, kaj se skriva v gradu na otoku. Tako so naговорili tri ribiče, da so šli raziskat otok. Ko so prišli tja, so se kar tresli in drgetali. Bilo jih je zelo strah. Iz gradu so prihajali klici na pomoč ... Ribiči so počasi odšli na otok. Stopili so do vrat, nežno potrkali in se skrili. Zgodilo se ni nič, le zvoki so postali močnejši. Ribiči so našli majhno lino. Prvi je pogledal skoznjo. Naenkrat se je zgrudil na tla. Drugi in tretji ribič sta se začudila. Prinesla sta vodo in nezavestnega ribiča

polila po obrazu. Ribič se je zbudil in začel pripovedovati, kar je videl. Rekel je, da je videl duhove, ki so ležali po tleh, sedeli, letali naokoli ... Druga dva ribiča nista mogla verjeti. Poslušala sta z odprtimi usti. Na koncu je še povedal, da so videti zelo žalostni. Dogovorili so se, da bodo vprašali duhove, kako in kaj. Sedaj je bil na vrsti drugi ribič, da se pogovori. Začel je: »Dober dan!« In glas se mu je tresel, da je bilo težko razumeti, kaj je povedal. Eden izmed duhov ga je slišal in povedal ostalim. Naenkrat je v gradu nastala tišina. Nato je eden izmed duhov spregovoril: »Dober dan. Kdo ste?« Ribič je odgovoril: »Smo ribiči iz zelo oddaljene vasice.«

Duh je bil radoveden kot ribiči. Odločil se je, da bo povedal, zakaj so v gradu in zakaj so žalostni. Malo se je obotavljal in nato začel: »Verjetno vas zanima, zakaj smo žalostni in zakaj smo tu podnevi in ponoči. To je zato, ker smo se na grad navadili in začeli stanovati v njem, saj grad nima drugih prebivalcev. Toda ker se nam podnevi ni bilo treba skrivati, so nam izginile nekatere čudežne moči, kot na primer hoja skozi zid, izginotje ob sončnem vzhodu in druge običajne lastnosti duhov. Potem pa je izginil ključ, ki je odklepal vhodna vrata. Tako smo zdaj zaklenjeni v grad. Vse, kar je ostalo od ključa, je njegova slika.« Ribiči so se spogledali in rekli:

Benjamin Borojevič, 5. a

»Če nam daste sliko, bi jo lahko odnesli h kovaču, da bi skoval ključ.« Duhovi so se strinjali. Duh je skozi lino podal sliko enemu izmed ribičev. Ribiči so se poslovlili in odšli. To je bila novica, ki je razburila vaščane! Ribiči so zmagoslavno korakali okoli, saj so jih imeli za junake. Pri pripovedovanju niso izpustili niti ene podrobnosti. Nato so se odpravili h kovaču, ki je bil edini kovač v vasi in zato zelo pomemben. Prijazno so mu razložili, kaj naj naredi. Kovač je ubogal in takoj začel

delati. Čez nekaj dni je končal z delom. Za rešitev duhov so vaščani zadolžili iste tri ribiče. Ribiči so odpluli in hitro prispeli do otoka, saj je veter ribiški barki lepo napenjal jadra. Privezali so barko in že stali pred vrati gradu. V nekaj sekundah so se vrata odprla in ven so pridrveli duhovi, željni svežega zraka. Zahvaljevali so se ribičem in se veselili prostosti. Vsi povprek so jih spraševali, kako se jim lahko oddolžijo. Končno so sklenili, da bodo varovali vasico pred nepridipravi.

Rešitev duhov je prebivalcem ribiške vasice omogočila, da so od takrat dalje živeli v miru in se jim ni bilo treba bati nobenih razbojnikov. Tako je vasica stala tam še dolga stoletja in verjetno najdemo njene ostanke še danes.

Miha Zupanič, 5. a/8

ČUDEŽNI ČOPIČ

Starec je že dolgo potoval po svetu. Ni se mogel načuditi, kakšen je ta svet. Koliko živali, rastlin, kako zanimivi ljudje. A zakaj toliko onesnaževanja? Uničevanja? Vojn? Pa se je domislil. Vzel je čudežni čopič in začel razmišljati. »Kaj bi narisal?« se je spraševal.

»Kaj bi narisal, da bi popravil napako, ki jo delajo ljudje?«. Pa se je domislil.

Narisal je ptico, ki kljune vsakega, ki napove vojno ali gre v vojno. Narisal je velikega medveda, ki vsakega drvarja prestraši tako, da ta ne upa več stopiti v gozd. Narisal je tudi kita, ki vsakega, ki vrže smet v vodo, zalije tako močno, da ta ne ve, kako mu je ime.

Starec je bil zadovoljen. »Dobro sem opravil,« si je mislil. Čez leto dni je šel pogledat, kaj se dogaja po svetu. Ni mogel

verjeti svojim očem. Ljudje so postali še bolj maščevalni in nasilni. Ustrelili so ptico, nagačili medveda, kita pa razrezali na majhne koščke.

Usedel se je na skalo in razmišljaj, mislil, pa spet malo razmišljaj. Pa se je domislil: »Noben čudežni čopič ne bo rešil sveta. Rešiti ga morajo ljudje sami!«

Po celem svetu je razglašal: »Vojaki, sezite si v roke, saj z vojno ne boste ničesar dosegli! Drvarji, ne sekajte mladih in lepih dreves, saj bomo ljudje ostali brez kisika! In tisti, ki mečete smeti v vodo, prenehajte, če nečete ostati brez pitne vode!«

Ljudje so se zavedli, da delajo škodo samo sebi. In od takrat ni več vojn, uničevanja in onesnaževanja.

Lina Malovič, 5. a/8

Tina Martinič, 5. a

Anamarija Uršič, 2. b

VELIKA SKRIVNOST

Stane in Tina sta plaho stopila v sobo. Pot ju je vodila do skrivnostnega predala. Stane ga je odprl in zagledal pred sabo nenavadno svetlobo za tako temačen prostor.

Zaradi slepeče svetlobe sta Stane in Tina morala zapreti oči. Ko so se jima oči končno privadile na svetlobo, sta si natančneje ogledala njen izvor. Osupnila sta. Pred sabo sta zagledala prelepa majhna dekleta, ki so spala. Tina je eno izmed njih vzela v dlan. Ko si jo je podrobneje ogledala, je na njej opazila majhna krila.

»To so torej vile!« je vzkliknila Tina in s tem prebudila vilo, ki jo je držala v roki. Leta se je zdrznila in ju čemerno pogledala.

»Zakaj nas budita?« je vprašala s svojim milim glasom. Tina se je takoj začela opravičevati, zato je vila gledala manj čemerno kot prej. Nasmehnila se jima je in odletela s Tinine dlani v predal.

Čez nekaj sekund se je vrnila, zraven nje pa so bile tudi druge, prej speče vile. »To sta vendar Metkina otroka!« je vzkliknila ena izmed vil. Stane in Tina sta se spogledala. Njuni starši so umrli, onadva pa sta živela v sirotišnici. Vse vile so prišle čisto blizu k njima in si ju podrobneje ogledale. »Prav imaš!« je po dolgih minutah vzkliknila vila, ki jo je Tina držala v roki. Obrnila se je vstran in se pridružila krogu, ki so ga oblikovale vile. Pogovarjale so se in se čez nekaj trenutkov obrnile proti Stanetu in Tini. Njihova voditeljica je sedaj pomignila Stanetu in Tini, naj ji sledita. Dolgo časa

so hodili, ko so naenkrat prišli pred veliko omaro, ki je bila zaprta že vrsto let, saj je bila prepletena s pajčevino. Vile so odprle omaro. Temu je sledil grozljiv prizor. V omari je bila speča ženska. Bila je zvezana, tako da se ni mogla premikati. Na vrveh so se videle sledi noža, kar je pomenilo, da jo je hotel nekdo rešiti. Zraven ženske je ležal tudi moški, prav tako trdno zvezan. Tini in Stanetu sta bila ta človeka nenavadno znana. Ko sta si ju podrobneje ogledala, se je Stane spomnil otroških spominov in ju takoj prepoznal. To sta bila njuna starša. Stane je to povedal tudi Tini, ki so ji stopile solze v oči. Vile sta vprašala, ali sta mrtva, one pa so ju samo gledale in niso rekle ničesar. Stane jih je razumel. Odšel je v omaro, se stegnil na prste in poljubil mamo na lica. Enako je storila tudi Tina, le da je poljub namenila očetu.

Tedaj so vrvi popustile. Starša sta se zbudila in presenečeno pogledala. Tudi vile in sin ter hči so bili presenečeni. Tedaj je ena vila začela pripovedovati zgodbo in je vsem razložila, kaj se je zgodilo s Tino in Stanetom ter njunima staršema. Po koncu pripovedovanja so se objeli, naenkrat pa so se znašli doma. Spet so bili čudovita družina in po zaslugi vil so živeli srečno do konca svojih dni.

Nika Krajnc, 5. b/8

DEKLICA, KI NE NAJDE SREČE

Deklica je zjutraj vstala in ko se je hotela obleči v obleke, njene najljubše ni bilo. Tako nesrečno se je deklici začel dan.

Ko se je najedla, je hotela poiskati srečo. Pogledala je v omaro, pod posteljo in na koncu še pod mizo. A zaman!

Odločila se je, da gre pogledat ven. Tam je videla sosedo. Tudi ona ni imela sreče. Odločili sta se, da jo poiščeta skupaj. Po tem napornem dnevu sta si privoščili čaj. Rekli sta si, da je sreča tudi, če imaš prijatelja.

Klara Voda, 5. b

SREČA

Nekega dne se je deklica Sofija odpravila iskat srečo. Njena sreča je bila pikapolonica. Odšla jo je iskat. Hodila je in hodila in zagledala travnik.

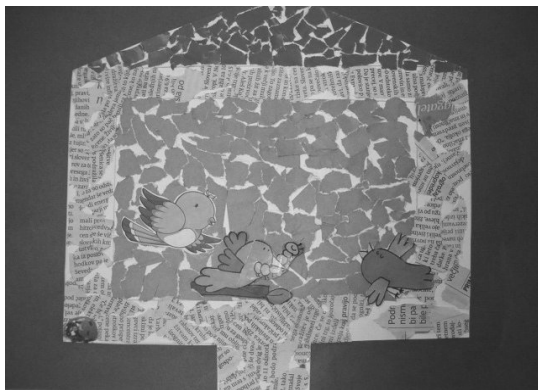
Tam je videla nekaj rdečega. Bila je pikapolonica. Prijela jo je in odnesla domov. In od takrat je deklico Sofijo spremljala sreča.

Maksim Jabločnik, 5. b

MOJ KUŽA ZARI

MOJ KUŽA ZARI IMA ZELO RAD OTROKE. VSAK DAN SE IGRAVA IN JEZIVA MAMICO PRI DELU, KADAR POSPRAVLJA. KER NAJU IMA ZELO RADA, NAMA ZMERAJ OPROSTI IN NA KONCU KAJ SLADKEGA PODARI. MOJEGA KUŽKA IMAM ZELO RADA!

Tjaša Tiberč, 1. b

Aleš Krušič, 1. a

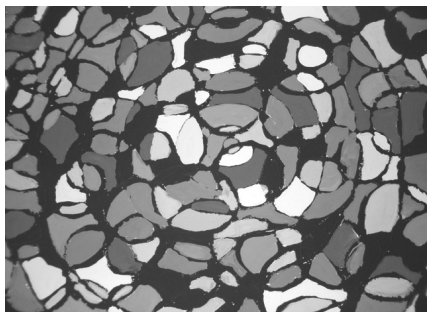
NASTANEK PLANETOV

Nekoč, pred davnimi časi, ko še je bilo vesolje prazno in še ni bilo planetov in ne zvezd, je v vesolju živel kilometre in kilometre velik konj. Ves čas se je zelo, zelo dolgočasil in ni vedel, kaj bi počel, zato se je nekega dne odločil, da si bo naredil družbo. Naslednji dan, ko ga je pritisnilo na veliko potrebo, je nastal planet Pluton. Ker se je vrtel samo okoli svoje osi, se je konjičku pričelo vrteti. Rekel si je: »Teža ne bom več prenašal. Še en planet bom naredil, pa bomo videli, kaj bo. Tako je naslednji dan spet šel na veliko potrebo, in nastal je planet Zemlja. Ta se je spet vrtel in spet se je konj odločil, da naredi še več planetov.

Zdaj je imel okoli sebe polno malih pikic in devet žarečih krogel. Te žareče krogle so se ves čas vrtele in vrtele, iz njih so padali kometi prav na konja in to ga je zelo bolelo. Zato jih je hotel vse odstraniti. Toda ni jih mogel. Še več, z vso svojo jezo je naredil še več in še več planetov, ki so ga še bolj zadevali in tako je nastalo sonce.

Zdaj se vsi planeti vrtijo okoli sonca. Zdaj pa se vprašajmo, kako to, da dežuje? Jaz vem! Ker planeti, kot so Mars, Jupiter, Venera, ... zdaj jočejo za konjičkom. Tako nastane dež. Kaj pa veter? Veter nastane zato, ker so planeti jezni, da so ga ubili in se začnejo tako močno vrteti, da nastane veter. Kaj pa toča? Tudi toča nastane z jezo. Planeti se jezijo in se od njih odlomijo majhni, majhni, majhni delci in padejo na Zemljo. Kaj pa sneg? Ja, no, to pa je enako kot dež, vendar te kapljice zamrznejo, ker je zima. No tole je vse. Ja nekateri pa bo rekli, da je nastanek planetov drugačen. No, tako kot ugotavljajo ti, ki proučujejo vesolje. Oni pa imajo drugačno teorijo. Da je nastala žareča krogla (sonce) pa se je vrtela okoli svoje osi, pa so odpadali delci, in tako so nastali planeti, zvezde in lune. 100% boste verjeli tistim, ki proučujejo vesolje, ampak jaz vam povem, da je moja teorija pravilna. No, ali veste zakaj sem tako prepričana? Ko sem bila še zelo majhna, stara približno 6 let in pol, sem v Egiptu sredi puščave srečala majhnega možička. Takoj sem vedela, da je vesoljček ali Marsovček, ali nekaj podobnega. Povedal mi je to zgodbo in me odpeljal v svoj dom na Marsu. Seveda s svojim letečim predmetom. In ne mislite, da bom sedaj rekla, padla sem s postelje, in UHHH, bile so le sanje. Ne, tega ne bom rekla. Vse to se mi je resnično zgodilo. Marsovček, po imenu Orbi, je bil zelo prisrčen in ljubek in svoj dom mislim reči bolj sobo je imel zelo lepo pospravljeno.

V ušesu je imel slušalko, mikrofona pa v prstu. Tako je samo mignil s prstom in že se je oglasil. Televizija pa je bila skoraj tako velika kot v kinu. Bi radi vedeli, kakšen je denar? Tam je vse brezplačno! Ne hodijo v šolo in ne v službo. Samo igrajo se. Nato sem odšla z pozdravom: upam, da se še kdaj vidimo! Toda od tedaj naprej marsovčka Orbija nisem več videla. Še vedno pa se spominjam njegovega prelepega nasmeha in te čudovite zgodbe. Vsi bi rekli: »Eh, domišljija.« Toda kaj veš? Mogoče prav vas, zdaj, ko berete to zgodbo iz vesolja, gleda marsovček Orbi in se vam smeji. Mogoče mu bo še kateri tako všeč, kot sem mu bila jaz in ga bo obiskal. Nikoli ne pozabite: NEKJE JE VEDNO UPANJE!!

Pia Mernik, 7. d

MOJA PRIJATELJA

Moja prijateljca sta Nik in Kaja. V podaljšanem bivanju se skoraj ves čas igram z njima.

Igramo se tudi s Špelo, Tilenom, Tiborom in z Mišo.

Pri njima me ne moti nič. Pri nas ni časa za žalost, vedno se smejimo in hecamo. Če je kateri od nas žalosten, ga potolažimo s toplimi besedami.

Tamara Korpar, 5. a

ANJA ČARA

Nekoč je živela deklica Anja, ki je znala zelo dobro čarati.

Nekega dne je prišel mimo deček Kaj.

Vprašal jo je: »Anja, kaj delaš?«

Odgovorila je: »Čaram.«

»Ča-ča-čaraš? S to navadno palico?«

»To ni navadna palica ...«

»Čaraš?! Ha, ha ha ...«

Kaj je nasmejan odšel.

Nato je prišla mimo Maja.

Vprašala je: »Anja, kaj pa delaš?«

»Ne vidiš, da čaram?!«

»Ča-čaraš?!«

»Ja, pojdi stran, da te ne začaram!«

Maja tega ni verjela in je odšla. Anja je bila zelo jezna. Tako jezna, da bi ju oba najraje začarala.

Naslednje jutro je Anja spet srečala Majo in Kaja. V en glas sta jo vprašala: »Ali spet čaraš?«

»Ja, čaram. Čira, čara, čira, čara, spremenita se v kamen!«

Komaj je to izrekla, že sta bila pred njo dva kamna.

Od takrat je minilo že veliko let. Anja se je sčasoma naučila zelo dobro čarati, okolico njene hiše pa še vedno krasita dva kamna: Maja in Kaj.

Eva Petrovič, 4. a

HRČEK MIHA

Nekoč je v trgovini v osamljeni kletki živel hrček z imenom Miha. Nekega dne pa so v trgovino pripeljali nove živali. Med njimi so pripeljali tudi pet hrčkov. Prodajalec jih je prijel in jim okrog vratu privezal listke z imeni.

Ni jih še dal v kletko, že sta vstopili Nina in njena mama, da bi kupili hrčka. Bližal se je namreč Ninin rojstni dan. Nina si je od vsega na svetu najbolj želela hrčka. Takoj ko je Nina videla listek in na njem ime Miha, je zaklicala k mami: »Ta hrček je najlepši na svetu!«

Kazala je na Miha. Mama ga je pogledala in ji rekla, da ji ga bo, če ji je res tako všeč, kupila. S kletko v roki sta skupaj zakorakali proti blagajni.

Nika Petkoski-Hlevnjak, 4. c

ZGODBICA O SNEŽAKU

Je moj prijatelj. Živi na snegu, v snežni pokrajini.

Imam ga rada in on ima rad mene.

Ima veliko metlo in klobuček. Ima oranžen korenček in majhne oči.

Vesel je, ko sneg zapade in žalosten, ko sonček posije.

Carina Petrič, 2. a

SNEŽAK

Nekoč je živel snežak, ki ni imel ničesar.

Potem je prišla mimo deklita in mu dala metlo.

Pa je mimo prišel deček in mu dal kapo.

Nazadnje je mimo prišla deklita in mu dala še vse ostalo, kar je potreboval.

Kaja Bračič, 2. a

MOJ MUCEK ARTUR

Moj muc Artur je razvajen. Je sive in bele barve, ima pa dolgo dlako. Star je približno eno leto. Njegove oči so živo modre barve. Artur spi v košari. Dom ima v atijevi delavnici. Najraje ima briquete in zelo rad pije mleko. Rad se igra z vrvicami in z mano. Vesel je, ko ga pobožam in se igram z njim.

Pri nas doma imamo več muc, vendar imam Arturja najraje.

Zala Šešerko, 2. a

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

Moji najljubši igrači je ime Lumina. Najraje se igra z drugimi barbikami.

Živi v svetu vil. Ima krilca v obliki lune in modre lase. Lumino sem dobila za sedmi rojstni dan.

Klara Vrabl, 2. a

JAZ IMAM ZAJČICO PIKO

Jaz imam zajčico Piko, ki je zelo pridna.

Je sive barve in ima dolga ušesa. Rada je zelenjavo. Najrajši se igra.

Naša Pika rada skače po dnevno sobi. Imam jo rada!

Blažka Šalamun, 2. a

Miha Gačnik, 2. a

PUCCA IN MUCA

NA JASI, SREDI GOZDA, JE STALA MAJHNA HIŠICA. V NJEJ STA ŽIVELI PUCCA IN MUCA.

KO STA SE NEKEGA JUTRA ZBUDILI, JU JE SONCE POZDRAVILO S TOPLIMI ŽARKI. ODLOČILI STA SE, DA GRESTA NA SPREHOD.

KO STA HODILI PO GOZDNI POTI, STA SREČALI ZVONČKE, TROBENTICE, VIJOLICE, MAČICE, ...

OPAZILI STA, DA JE V DEŽELO PRIŠLA POMLAD. TUDI KUKAVICA SI JE PELA: KUKU, KUKU, POMLAD JE ŽE TU! PUCCA SE JE SPOMNILA, DA SPOMLADI PRAZNUJEJO MAMICE SVOJ PRAZNIK.

NABRALI BOVA ŠOPEK ZVONČKOV ZA MAMICO. PO KOSILU BOVA POSPRAVILI Z MIZE IN POMILI POSODO. MAMICA BO ZELO VESELA! PRESENETILI JO BOVA TUDI S ŠOPKOM IN PESMICO. TAKO JI BOVA POLEPŠALI MATERINSKI DAN.

Lana Kolarič, 1. c

MOJ PSIČEK DONI

ŽELELA SEM SI PSIČKA, ZATO SEM DOBILA DALMATINCA. TO JE ZELO PRIJAZEN IN UBOGLJIV BELI PES S ČRNIMI PIKAMI.

IME MU JE DONI. KER PA MORA NEKJE BITI, KO MAS NI DOMA, MU SEDAJ IZDELUJEMO PASJO UTO. NAREDILI SMO MU JO IZ KOVINE, LESA IN KRTINE. KO JO JE ATI SESTAVIL, SMO MU JO MORALI POBARVATI. NA TO JE BIL DONIJEV NOVI DOM KONČAN.

PSIČEK SEDAJ UŽIVA V SVOJEM LEPEM DOMU, KO NAS NI DOMA. KO PA SMO DOMA, SE PRIDNO SPREHAJA OKROG NAŠE HIŠE IN SE IGRA Z NAMI.

Katja Muhič, 1. c

VOLK IN ZAVESA

Nekoč, pred davnimi časi, je živel mlad volk. Bil je zelo, zelo velik in včasih tudi požrešen, a zelo prijazen volk. Rad je duhal cvetlice, saj jih je bilo v tistem času ogromno.

Tisti dan je ravno zajtrkoval, ko je prišel strašen veter in mu odpihnil najljubšo zaveso. Volk je pobesnel, saj je imel to zaveso rajši od vseh cvetic v gozdu, od vseh živali, od vse hrane, kar jo je kdaj jedel. Zapodil se je za njo, a jo je lahko videl le še v daljavi.

Nekaj mesecev je obžaloval, potem pa je zagledal lepo, prelepo volčjo ženo, ki je držala v rokah zaveso. Najprej je mislil, da sanja, a je ugotovil, da je vse res.

Z mlado volčjo ženo se je poročil in živela sta srečno do konca svojih dni.

Eva Bohak, 5. c

VOLK IN LEGO KOCKA

Nekega čudnega dne se je volk igral z lego kockami. Čudno! Volk se igra z lego kockami. Dobro, saj svet je danes malo čuden.

Igral se je in sestavljal lego kocke. Iz škatle je potegnil čudno kocko in jo položil na ostale. Kocka pa se ni hotela pritrčiti. Stiskal jo je, kolikor se je dalo. Stiskal, stiskal in stiskal, dokler ni kocka počila.

Razletela se je na vse strani in tako je volk ostal žalosten brez lego kocke.

Tena Šipek, 5. c

VOLK IN MOTOR

Volk se je peljal z motorjem. Počila mu je guma. Razjezil se je in motor vrgel v vodo. Šel je po novega. Peljal se je na Pohorje. Padel je na glavo Motor se je razbil. In od takrat naprej volkovi hodijo peš. Motorja ni hotel niti pogledati več.

Gregor Tušek, 5. c

2. B

Dober dan!

Ime mi je Aleksander. Sem iz 2. b razreda. V razredu je trinajst punc in deset fantov. Moj najboljši prijatelj je Jure. Z Juretom med odmori noriva, tako da se kadi za nama. Potem pa pride učiteljica in ena, dva, tri ... na mestu smo vsi!

Aleksander Matjašič, 2. b

MOJ DAN

Ko zjutraj ob 7. uri zazvoni budilka, si umijem zobe. Potem odhitim v šolo, kjer se učim seštevanja.

Ob 10. uri imamo malico. Pri slovenščini včasih pišemo narek. Nato je na vrsti glasbena ali likovna vzgoja. Ko pa zvonec zazvoni, pride učiteljica podaljšanega bivanja.

Ob 13. uri gremo na kosilo, kjer je veliko dobrih jedi in pijač. Ko je kosilo mimo, je na vrsti domača naloga in igranje. Popoldne se doma pripravim na plesne ali druge dejavnosti. Zvečer včasih z mamico bereva knjige.

Barbara Kukec, 2. b

PES PIKI IŠČE KOST

Živel je pes Piki, ki se je odpravil iskat kost.

Srečal je zajca. Piki ga je vprašal, ali je kje videl kost. Zajec je rekel, da kosti ni videl.

Potem je srečal mačko. Vprašal jo je tako, kot je vprašal zajca.

In čudež!

Rekla je, da jo je videla!

Piki se ji je zahvalil. Odhitel je ponjo in jo pohrustal.

Tjaša Kodrič, 3. c

CERKNO

V Cerknem je veliko snega, zato so se otroci iz majhnega mesteca odpravili tja, da bi postavili snežaka.

Ko so šli mimo dreves, so na vejah opazili ivje. Videli so tudi ptičke in jim dali zrnje v krmilnice.

Otroci se zelo radi sankajo, zato so si prinesli sanke in takoj odhiteli na hrib in se spustili navzdol.

V Cerknem je zelo mrzlo, da so na malih hiškah že ledene sveče.

Taja Islamovič, 3. a

SNEŽNA VAS

Snežna vas se nahaja na severnem tečaju. Noben še ni odkril, kako je nastala.

Eni pravijo, da jo je naredila snežna kraljica, drugi pravijo, da jo je sneg naredil, tretji pravijo, da so jo otroci naredili.

Ampak noben ne ve, kdo jo je v resnici naredil.

Zdaj se preselim v snežno vas. V snežni vasi živijo snežaki. Tam so snežni supermarketi, snežne stolpnice, snežni kino in snežna avtobusna postaja. Vse je snežno. Župan snežne vasi je gospod Krpan. Zelo znan prebivalec snežne vasi je tudi Snežak, znan po dobri volji. Gospod Bert je največji pesnik v snežni vasi. Drugega pa ne vem ...

Jure Pišek, 3. a

ČUDEŽNA PREPROGA

V vasi, ki ji nihče ne pozna ne začetka ne konca, je živela deklica, ki si je želela imeti preprogo. Trgovci so ji ponujali najlepše, ki so jih imeli, toda deklici ni bila nobena všeč.

Nekega dne se je žalostna odpravila po vasi in zagledala čudnega gospoda. Imel je dolgo sivo brado in na glavi kapo s črnim cofkom. Vljudno jo je pozdravil in jo vprašal, kje živi.

Deklica pa mu je odgovorila: »V tej vasi stoji pisana hiška, ki je zelo, zelo majhna. V tej hiški živim.«

Gospod se je spomnil, da je hiško že videl. Poslovil se je in šel naprej.

Ko je prišla deklica domov, je pred vrati zagledala zanimiv paket. Hitro ga je odprla. Odprtih ust je gledala paket in zakričala: »Saj to je čarobna preproga!«

Dala si jo je v sobo in sedla nanjo. Preproga se je čarobno dvignila. Deklica je zavpila: »Letim, jaz letim!«

Postala je taksistka na leteči preprogi. Ljudi je prevažala kar zastonj. Vsi so jo imeli radi. Od takrat naprej je bila zelo srečna in srečno je živela do konca svojih dni.

Lucija Sevšek, 4. a

PRIPOTOVAL SEM NA NEZNANI OTOK

(odlomek)

Nisem se še dobro namestil, ko je iz kupa palmovih listov skočil stvor, ki je povzročal strašno renčanje. Tako sem se ustrašil, da bi skoraj padel s palme. Srh me je spreletel po celem telesu. Stvor je imel velika stopala in šape z dolgimi kremplji. Na telesu, kosmatem kot medved, je imel majhno glavo z velikimi ušesi in nosom. Ves čas je tiho renčal in vohal po zraku. Verjetno je zavohal mene. Še trdneje sem se oprijel palme in upal na najboljše.

Nisem imel sreče. Stvor me je opazil. Namenil mi je strupen pogled. Zarjovel je huje kot lev, njegove močne šape pa so začele tresti palmo. Krčevito sem se je držal, vendar sem vseeno počasi polzel dol. Trebuh in roke sem imel že močno odrgnjene. *Moram nekaj storiti*, sem si mislil. Spomnil sem se na majico s sadeži, ki mi je visela za pasom. Vrgel sem jo stvoru na obraz. Ponudila se mi je priložnost in zadal sem mu hudo brco v glavo. Zgrudil se je po tleh. Skočil sem s

palme na tla in začel teči, kolikor so me nesle noge. Nisem se upal ozreti, ker sem imel občutek, da mi stvor sledi.

Ozrl sem se šele, ko sem pritekkel na peščeno obalo. Ni ga bilo. Med tekom sem dobil več odrgnin in prask. Takoj sem hotel z otoka. Zdaj sem bil že prepričan, da je res neznani otok. Tokrat je bila sreča na moji strani. Na obalo je namreč prineslo nekaj desk, ki so nekoč sestavljale mojo staro ladjo. Trdno sem jih povezal med seboj z vezalkami iz športnih copatov. Iz ene deske sem z nožem oblikoval veslo, kar mi je vzelo veliko časa. Že čez nekaj trenutkov sem veslal na odprto morje. Ničesar nisem imel, hotel sem le čim dalje od otoka.

Celo noč in cel dan so me valovi nosili neznano kam. Življenje mi je rešila ladja. Še danes ne vem, kaj se je zgodilo s stvorom. Morda ga je pokončala moja brca v glavo ... Ali pa me še sedaj išče po otoku ...

Nataša Divjak, 7. b

Blaž Hazemali, 5. a

Jan Meglič, 4. a

NA NEZNANEM OTOKU

(odlomek)

Ko sem priplaval na površje, sem se ozrl okrog sebe in ugotovil, da sem sam. Prestrašil sem se, da sem edini preživeli med vso posadko in potniki, a čez nekaj trenutkov sem zagledal množico ljudi. Med njimi so bili tudi moja mama, oče in sestra. Bil sem jih zelo vesel.

Nekaj časa smo ostali na tistem mestu, potem pa sem predlagal družini, da bi začeli plavati v določeno smer. Ker se nisem mogel odločiti, v katero, smo nazadnje izbrali sever.

Začeli smo plavati. Pogledal sem na levo in zagledal neki otok. Pokazal sem ga družini in skupaj smo odplavali tja. Ko smo prispeli na otok, smo opazili hišo. Počasi smo se pritihotapili do nje, saj nismo vedeli, ali tam kdo živi. Opogumil sem se in šel prvi pogledat vanjo. Vladala je smrtna tišina, dokler ni neki moški zatulil. Zelo sem se prestrašil. Hitro sem zbežal iz hiše in z družino odhitel v gozd, da nas ne bi kdo našel.

V daljavi smo zagledali ograjo. Ko smo prišli do nje, smo videli, da se za ograjo pasejo ovce in ovni. Hoteli smo jih pobožati, a naenkrat je od nekod prišel velikan, ki je imel eno samo oko. Prestrašili smo se ga in začeli tekati znotraj ograje. Velikan nas je lovil in kmalu tudi ujel. Vrgel nas je v neko jamo v bližini, ki je bila polna strašljivih pajkov.

Ker smo bili zelo izmučeni, smo se odpravili hitro spat. Zjutraj smo se zbudili in takrat nas je velikan vprašal, ali smo lačni. Bili smo sestradani in odgovorili smo, da ja. Velikan nas je vzel iz jame in nas odnesel v njegovo hišo. Med potjo smo ga vprašali, kako mu je ime. Povedal je, da je Han. Med tem smo prispeli do njegove hiše. Ponudil nam je pečeno ovco. Bila je zelo okusna. Ko smo se najedli, nas je velikan zopet odpeljal v jamo. Bili smo zelo jezni nanj. Ko se je zvečerilo, smo z družino sklenili, da bomo naredili načrt, kako pobegniti.

Ko je šel velikan spat, smo pobegnili iz jame ...

Teo Prapotnik, 7. b

MOJA PRVA SLABA OCENA

Bilo je v četrtem razredu. Bil je pomladni dan, deževen, siv. S svojo sestrico sem odhitela v šolo. Bila sem vsa premočena, saj nisem imela dežnika. Spomnila sem se, da imamo pouk v likovni učilnici. S strahom sem iskala sošolko, ki bi me pospremila do učilnice. Na koncu sem zbrala pogum in sama zdrvela po stopnicah. Vstopila sem. Klopi so bile stare, nič ni bilo pisanih risb in bilo je temno. Pripravila sem zvezke in se pridružila prijateljicam v klepetu. Zazvonilo je in žalostno smo posedli. V učilnico je vstopila učiteljica. Povedala je, da sprašuje. Javila sem se. Ne vem, kaj mi je bilo. Bila sem zmedena. Nisem vedela odgovora na vprašanje, ki sem ga vedno znala. Pisala sem po tabli. Roke so se mi tresle. Vedela sem, da to ne bo pet kot ponavadi. A še sem upala.

Dobila sem štiri. Šlo mi je na jok. Vprašala sem učiteljico, če lahko oceno popravim. V očeh nekaterih sošolcev sem videla hlad. Nekaterim je šlo na smeh. Spoznala sem, zakaj sem se javila. Nisem hotela, da bi bil vprašan nekdo, ki ne zna in bi dobil slabo oceno.

Po pouku sem s prijateljico odšla domov. Poskušala me je potolažiti. Ni šlo. Prišla sem do vhodnih vrat. Nisem uspela odkleniti. Po nekaj poskušanjih sem le uspela. Vrgla sem se na posteljo in jokala. Zaspala sem.

Staršem dolgo nisem povedala za oceno. Spoznala sem, da se moram več učiti, če želim imeti petice. In moram se navaditi, da kdaj pa kdaj pridejo tudi slabše ocene.

Laura Lorbek, 5. b

PRESENETIL SEM STARŠE

Lani, med poletnimi počitnicami, sem bil sam doma. Oče je bil v službi in uboga delovna mama prav tako. Spal sem kot najsrečnejši dojenček. Ko sem se zbudil, je bilo prelepo sončno jutro. Preoblekel sem se in si nadel nove črno-rdeče rolerje. Zdrvel sem na igrišče. Na veliki, strašni skakalnici sem skočil visoko ...

Bilo me je strah, da si ne bi kaj naredil. Čez pol ure sem se naveličal, saj ni bilo nobenega prijatelja. Prišel sem domov, si sezul rolerje in dobil zabavno idejo: POČISTIL BOM!

Brisanje prahu, dolgočasno sesanje, pospravljanje sob. Pri najbolj razmetani dnevni sobi je nekdo potrkal na vrata. Nisem si želel mame, saj še nisem končal z delom. S strahom sem odprl vrata in si oddahnil, saj je bila babica. Pojedel sem njen sendvič, se ji zahvalil in se lotil pospravljanja.

V trenutku, ko sem si ogledoval rezultate svojega truda, je vstopila mama. Skoraj jo je kap, ko je videla, da se vse »sveti«. Bila je vesela. Podarila mi je pol ure več računalnika in to sporočila atiju. Tega dne ne bom pozabil, saj sem bil najbolj priden na svetu!

Luka Ivanovič, 5. b

SANJE O SREDNJEM VEKU

(odlomek)

Bila je noč. Dedek in babica sta že spala. Špela in Andrej sta odšla iz šotora in Andrej je pritisnil na obesek. Prišla sta v srednji vek. Tam sta videla viteze, kmete in še mnogo drugih ljudi. Hitro sta zbežala v skedenj, kjer je bilo veliko sena in v skednju je bila tudi punčka, ki je jokala. Bila je majhna in imela je razcapana oblačila.

Vprašala sta jo, kaj je narobe. Rekla jima je, da je mama zelo bolna. Najprej sta jo potolažila, potem pa se je Špela nekaj spomnila in povedala Andreju. Odšla je nazaj domov. Špela je vedela, da so s seboj na taborjenje vzeli zdravila. Ko jih je našla, jih je vzela in se vrnila nazaj v srednji vek.

Odšla je v skedenj, kjer sta jo že čakala deklica in Andrej. Takoj so odšli k dekličini

mami in ji dali zdravilo. Povedala sta ji navodilo in potem odšla nazaj domov.

V srednji vek sta se zopet vrnila takoj po taborjenju. Takrat je bila dekličina mama že zdrava in se jima je zahvalila, da sta ji povrnila zdravje. Ko sta odšla iz hiše, so ju pred vrati čakali vitezi in neki gospod ju je obtožil čarovništva. Odvedli so ju na travnik in ju zvezali na grmado. Povedali so, da sta obtožena čarovništva. A ko so hoteli prižgati grmado, se je Andrej zbudil iz sanj in ugotovil, da je to bila le nočna mora. Pogledal je k Špeli in videl, da še vedno trdno spi.

Rok Stubičar, 5. a

Matic Branda, 5. a

BILA SEM MILNI MEHURČEK

Nekega dne sem z dolgočasno delala domačo nalogo, zunaj pa so se starši zabavali s prijatelji. Skozi okno sem opazila tudi kopico otrok, ki so se igrali, jaz pa sem morala reševati nalogo. Matematično knjigo sem jezno vrgla v steno in ogorčeno razmišljala, da vedno zamudim najboljšo zabavo. Še enkrat sem pogledala skozi okno. Tedaj sem v senci drevesa opazila deklico, ki je pihala milne mehurčke. In v tistem trenutku sem si zaželela biti milni mehurček.

Kmalu sem se zopet posvetila nalogi. Pobrala sem knjigo in pri tem nehoteno pogledala svojo kožo.

Bila je prozorna. Pohitela, ali boljše rečeno odlebdela, sem na drugo stran sobe in se pogledala v ogledalo. Saj nisem mogla verjeti! Spreminjala sem se v milni mehurček. Sprva sem mislila, da imam privide, ampak ne. Bila sem »človeški« milni mehurček, saj sem lahko govorila in vse, imela sem le obliko milnega mehurčka.

Tedaj se je v ogledalu pojavil svetlo moder krog in me vsrkal vase. Pristala sem v tuji deželi. Zagledala sem tablo, na kateri je pisalo: Dobrodošli v Deželi milnih mehurčkov! Debelo sem pobuljila in rekla: »Dajte, no! Dežela milnih mehurčkov!? Saj menda nimam pet let!« Naenkrat je k meni prilebdel drug milni mehurček in rekel: »Pozdravljeni v Deželi milnih mehurčkov. Pri nas ste lahko največ 24 ur. Ta dežela je namenjena zabavi, zato nobenih kislih obrazov! Za vašo vrnitev domov poskrbimo

mi. Sedaj pa vas bomo odpeljali v zabavišni park. Zapomnite si le svojo številko vagona za prevoz do doma. Vaša številka je 59. Pa lepo se imejte in veliko se smejte! Pa pa!« Ko je to izrekel, je izginil, nekakšni stvori pa so me odpeljali v zabavišni park, kjer sem zelo uživala. Ker znam biti humoristka in živahna, sem se spoprijateljila z mnogimi milnimi mehurčki. Skupaj smo se zabavali, tako da sem zamudila odhod svojega vagona. Zgrabila me je panika in od strahu sem začela kričati. Spet je k meni prilebdel mehurček, ki mi je pred 24 urami dajal navodila, in dejal: »Pomiri se, ni razloga za paniko. Odpeljal te bom k zasilnemu drevesu, ki te bo spravilo domov. Kot vidiš, ima trnje. Tvoja naloga je, da se razpočiš na njem. A bodi previdna, saj se lahko poškoduješ.« Zvenelo je preprosto, a ko sem se približevala trnju, ni bilo tako. »Poskušaj se sprostiti!« je za mano zaklical mehurček. »In obišči nas še kdaj!« Samo še pet centimetrov sem bila oddaljena od trnja. Zajela sem sapo in se rahlo naslonila nanj. Zaslišal se je pok! Od strahu sem zakričala.

Zbudila sem se na tleh svoje sobe zraven ogledala. »Očitno sem samo sanjala,« sem si dejala. A ogledalo se mi je sumljivo svetilo. Na njem je pisalo: Nisi sanjala. Obišči nas še kdaj. Dežela milnih mehurčkov torej resnično obstaja.

Eva Voda, 5. b/8

ZBUDILA SEM SE KOT LEDENA SVEČA

Sliši se neverjetno, toda doletela me je usoda, da sem postala ledena sveča v roza barvi in s čudežno močjo.

Ko sem se prebudila v čudovito jutro, sem bila nepremična kot kip. To me je močno potrlo, zato sem se ozrla po okolici. »O, to pa ni moja soba!« sem začudeno ugotovila. Pred menoj se je razprostiral nov svet, drugačen od tistega, v katerem živim. Namesto avtomobilov so po cesti iz sladkorja vozile kočije, naokrog je bilo polno trgovinic. Vse je kazalo, da sem se znašla v preteklosti, a sem se motila. To sem ugotovila, ko so se pred menoj pojavili palčki. Bilo jih je sedem in so kričali, da iščejo Sneguljčico. Zavedla sem se, da sem v pravljicnem času, ki je poseben čas med preteklostjo in sedanjostjo.

Ravno ko sem hotela spregovoriti, nisem mogla odpreti ust, saj jih nisem imela. Tedaj sem ugotovila, da sem ledena sveča. V lepi roza barvi sem visela s strehe. Napadel me je neznanski strah, kako bom prišla domov. Naenkrat je zadišalo po jagodah in začutila sem, da z moje konice nekaj curlja. Zaradi sončnih žarkov sem se začela topiti. »Uf! Če se ne neham topiti, se ne bom mogla vrniti v svoj svet!« Tuhtala sem in tuhtala in moj čas se je iztekal ...

Na srečo je temen oblak prekril sonce, zato se nisem več spreminjala v jagodni čaj. Takrat sem se spomnila, da imajo v pravljicni deželi vsi čudežno moč. Najprej sem se spet počeno zamrznila, potem pa je napočil čas ...

Poskusila sem enkrat, dvakrat, ...

Hotela sem se odrgati s strehe. Skoraj sem obupala, vendar me je potiskala naprej želja, da spet spim v svoji postelji in živim v svoji družini. Tako močno sem mislila na to, da sem se naenkrat znašla v domači dnevni sobi. Nikjer ni bilo niti sledu o pravljicnem času.

Morda pa je vse to zakuhala le moja domišljija?

Bernarda Petek, 5. b/8

Črt Foltin, 5. b

NA PLANETU ČAR BESEDE MOJE SE IGRAMO BESEDNO GLEDALIŠČE

NASTOPAJOČE OSEBE SO IZGINILE

ALBIN: Dober dan, sem Albin. Ob meni stoji Marjetka.

MARJETKA: Danes vam bodo igralci zaigrali igro z naslovom Sneguljčica in osemdeset palčkov. Naj kar pričnejo ...

ALBIN: Ja, kje pa so vsi igralci?

MARJETKA: Nimam pojma. Morda so pozabili priti.

ALBIN: Joj, grem pogledat v zakulisje.

MARJETKA (*panično*): Pojdi, pojdi!

ALBIN: Že grem. (*Gre pogledat, pride razočaran nazaj.*) Ja, nikogar ni, kaj pa zdaj?

MARJETKA: Ne vem ...

ALBIN: Že vem! Bova pa midva zaigrala ... Sama ...

MARJETKA: Sama?

ALBIN: Ja, sama. Ti boš Sneguljčica, jaz bom lovec. Pa mačeho boš tudi ti igrala. Pa prvih štirideset palčkov, jaz pa enainštiridesetega, dvainštiridesetega, triinštiridesetega, ... (*Šteje do osemdeset. Marjetka dolgočaseno zeha.*)

Nejc Laza in Nuša Ogrizek, 7. a

ELEKTRIKA – KAJ BI BREZ NJE?

TARA: Hej, zdravo, Jana, kako si?

JANA: Hej, super, pa ti?

TARA: Tudi ... Ampak malo mi je tečno, ker ne vem, kaj naj počnem ...

JANA: Joj, Tara, si že slišala za televizijo, igranje, kuhanje ...

TARA: Jana ... ampak ni elektrike, veš.

JANA: Joooj, potem pa ... hmm ...

TARA: Ej, Jana, kaj pa če bi gledali televizijo?

JANA: Tara?! Halo!! Ni elektrike!

TARA: Ah, saj res ...

JANA: Že vem!! Greva igrat računalniške igrice!

TARA: Jaaanaaa, si pozabila? Ni E-LEK-TRI-KE!

JANA (*se prime za glavo*): Ups!

TARA: Jana, imam zamisel!

JANA (*zavija z očmi*): No, daj, povej ...

TARA (*vpije in poskakuje*): Greva ven! Na sprehod!! Greva!!

(*Gresta na sprehod.*)

Jana Lončarič in Tara Tanita Jacksteit, 7. c

ONESNAŽENI SVET

VRTNICA (*se prebuja*): Aaaaah! Kok je pa dons lep dan!

ŽAFRANKA (*voha*): Smrdi, smrdi, smrdi! Kako zelo smrdi!

MARJETICA (*se zbudi*): Ke te je toti grozni luft?

VRTNICA (*nezadovoljno*): Ma, kva pa jst vem!

ŽAFRANKA: Ljudje so v bližini začeli odmetavati odpadke, ti pa sedaj uničujejo našo prelepo pokrajino.

MARJETICA (*se poskuša premakniti*): Če nebi mela totih korenin, bi šla ta, pa bi jih ...! (*Boksa po zraku.*)

VRTNICA: Dej, umir se no! Sej jih bomo prepričale, da bodo ohranil naš planet čist ...

ŽAFRANKA: Ja, ker če izumremo me, se tudi njim slabo piše! Ali ste vedele, da samo v eni minuti posekajo za deset nogometnih igrišč gozdov? In če bomo tako nadaljevali, bodo rastline in živali zaradi previsokih temperatur izumrle. Zato ohranimo naš planet čist. Spoštujemo ga, saj je eden in edini, ki ga imamo!

Ela Emeršič, Jerneja Erhatič in Lea Lah, 7. b

O DEČKU, KI NI NAŠEL IDEJE 1

DEČEK (*išče pod posteljo*): Kje se skriva ta ideja? Ali je mogoče v omari, v košu?

IDEJA: Tukaj sem! Ne boš me našel, ušla sem ti iz glave in zdaj živim v luknji.

DEČEK: Zakaj si ušla iz glave? Prosim, pridi nazaj!

IDEJA (*z globokim glasom*): Ušla sem zato, ker z mano ravnal si grdó!

DEČEK (*žalostno, v joku*): Kaj naj naredim, da nazaj te dobim, da izenic petice dobim?

IDEJA: Če se boš lepo obnašal, ti bom skočila zvečer nazaj v glavo!

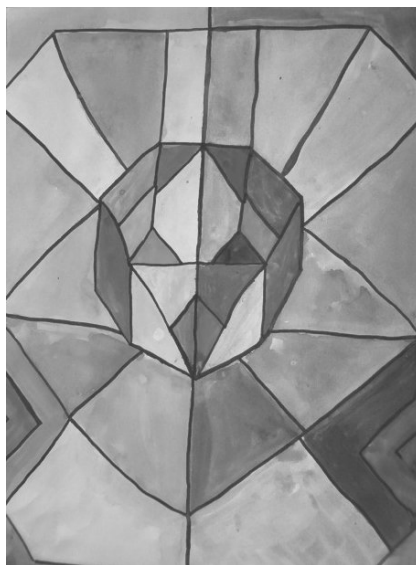
Ker je že pozno, se deček odpravi spat. Zjutraj pa ...

DEČEK: Juhuhu, moje ideje so spet tu!

IDEJA: Zdaj bom ostala v tvoji glavi, dokler me ne zamenjaš!

In tako sta se Ideja in deček spet pobotala in od takrat nista več skregana.

Luka Pušnik in Luka Šalamun, 5. a/8

Katalin Debernardi, 4. c

O DEČKU, KI NI NAŠEL IDEJE 2

Majhen deček Niki ni imel ideje. Ker je ni našel, jo je šel iskat na tržnico. Pri stari branjevki je kupil najbolj poceni idejo. Doma jo je vzel iz škatle in ...

IDEJA: Pusti me! Ne vidiš, da spim. Ljudje ste res čudni!

DEČEK: Če bi imel idejo, bi se spomnil, da spiš! Ker pa je nimam, to ni v moji moči.

IDEJA: Vesela sem, da sem te spoznala. Zdaj pa grem nazaj v mižale ...

DEČEK: Ampak ...

IDEJA: ... če pa hočeš, da pridem v tvojo glavo, si nabavi pohištvo za misli in ideje, da bodo imele kje sedeti, jesti, spati. Glavo imaš prazno kot balon!

DEČEK: No, prav ...

Tako si je deček z učenjem in pridobljenim znanjem napolnil glavo s »pohištvo« in ideja ga je spremljala povsod po svetu.

Lina Malovič in Blaž Petrovič, 5. a/8

Domen Zelenik, 1. c

O DEČKU, KI NI NAŠEL IDEJE 3

DEČEK: Kako rad bi bil pisatelj, a kaj ko ne najdem nobene ideje. Le kje so? Pod posteljo? V pisalu? Morda v predalu mojih izgubljenih stvari? (*Sede na kavč in razmišlja.*) Ideja, ideja! Skoči na list!

IDEJA: O ne! To pa ne gre tako hitro!

DEČEK: Daj, skoči. Predstavljaš si, da je moj list velik bazen!

IDEJA: Izmisli si me, pa bom skočila!

DEČEK: Hmm ... Razmišljam ... Ideje so zamisli, ki jih trgamo kot rožice na travniku. Ideje so zamisli, ki padajo z dreves kot zrele hruške. Že vem – najboljše so tiste ideje, ki jih najdemo v glavi.

IDEJA: No, potem pa le pobrskej po svoji. Boš videl, koliko idej se skriva tam!

Marko Čuš in Neja Krajnc-Domiter, 5. a/8

STARA PRIJATELJA

(Dogaja se v gostilni.)

FRANČEK: Pozdravljen, Jožek. Midva se pa že dolgo nisva videla!

JOŽEK: O, zdravo, Franček! Si za kozarec soka?

FRANČEK: O.K. Zakaj pa ne? Jaz častim, ti plačaš.

JOŽEK: Dogovorjeno. *(Začne pogledovati okoli sebe.)*

FRANČEK: Je kaj narobe?

JOŽEK: Ojoj! Ojoj ... Pečico sem pozabil izklopiti. *(Nagne kozarec. Hitro izpije pijačo.)* Letim jaz! *(Z naglico odhiti skozi vrata.)*

FRANČEK: Hej, hej!! Kaj pa tisto: jaz častim, ti plačaš? Plačati moraš! Hej!

Damijan Svenšek in Jure Oroz, 8. a

PROTEST

ZMAJ: Že dve leti talim ledenike, samo en je še ostal. Uprite se mi, severni medvedi, če le upate! HA-HA-HA!

SEVERNI MEDVEDI *(v en glas)*: Tako ne gre več naprej! Uničil bo Zemljo!

SEVERNI MEDVED 1: Uprimo se mu!

SEVERNI MEDVED 2: Protestirajmo!

SEVERNI MEDVEDI *(v en glas)*: Brcnimo ga v vesolje!

(Severni medvedi so sestavili veliko leseno nogo in hudobnega zmaja brcnili v vesolje.)

SEVERNI MEDVEDI: Jupii, uspelo nam je!

Naj kar živi v vesolju.

Čprav je ostal en sam ledenik, so severni medvedi na njem srečno živeli do konca svojih dni.

Barbara Lovrenčič in Rebeka Vogrin, 8. c

Anea Bezjak, 1.c

PROSTI ČAS

(pesem v dramski obliki)

Vse: Kadar imamo prosti čas,
od veselja vriskamo na glas!

Iza: Selvije paleta in čopič nista tuja,
na platnu se njenem slika prebujata.

Urška: Iza rada svoj prosti čas preživi,
da v glasbeno šolo odhiti.

Vse: Tako poteka naš prosti čas
in to je danes vse za vas!

Selvije: Urška jahanje obvlada,
to ji je prava navada.

Selvije Brojaj, 8. b, Iza Malovič, 7. d,
Urška Repič, 7. d

Dunja Kolenko, 8. c

TAKOLE ZA KONEC POLETA

*Poznam planet, poln besednih raket,
in ko se te v veselje spustijo,
od ušes do ušes brnijo, frčijo,
in potujejo skozi trave in kuštrave glave
in če jih vprašaš, od kod so prišle,
se najprej na besedno ploščad namestijo
in potem ritmično – kot kakšna pesem – odgovorijo:
Smo s planeta Čar besede moje,
kjer so besede: moje in naše, vaše in tvoje ...*

(David Bedrač)

Zakaj raketa? Ker je to plovilo, ki leti vedno naprej – v nove, še neodkrite svetove, na nove planete, k novim nebesnim telesom.

In prav takšen je tudi literarni proces; ko se spustimo v družbo z besedami, pravzaprav nikoli ne vemo, kje bomo pristali, v kakšnem besednem zvočju bomo našli končno zapisano in izrečeno.

In raketa tudi zato, ker je namenjena v prihodnost. Bila je že na dveh planetih v teh petdesetih letih: najprej na planetu Nagelj, kakor se je imenovalo prvo šolsko literarno glasilo, nato pa se je planet Čar besede moje razbohotil v vsej svoji širini in lepoti.

Letos se planet predstavlja v vseh mogočih odtenkih – od pesmi do zgodbe in celo

nekaj dramskih drobcov nam je uspelo poiskati na tem razkošnem planetu.

Brez dobrih sopotnikov na raketi pa tudi tega glasila ne bi bilo: zahvala gre ravnateljici Tatjani Vaupotič, da ima posluh za gojenje literarne besede, Editi Čelofiga za likovni izbor in izdatno pomoč pri glasilu, Mateju Sužniku za računalniško postavitve, vsem učiteljem in učiteljicam, ki so spodbujali svoje učence pri pisanju, ter seveda učencem, ki so si upali leteti s to raketo.

Potopite se torej v branje in poletite kdaj na planet Čar besede moje!

David Bedrač

KAZALO

Na planetu Čar besede moje se pišejo pesmi 3	Tri pozabljive prijateljice 13	2. B.....26
Naši šoli ob rojstnem dnevu 3	Rumena šola..... 13	Moj dan.....26
Uganka 3	Dimnikar 13	Pes piki išče kost.....26
Smešni medo 3	Pomladno nizanje besede..... 14	Cerkno27
Večer 4	Pesem o gospodnji 14	Snežna vas27
Ljubezenski trikotnik..... 4	Šola..... 15	Čudežna preproga.....27
Pomlad 5	Jutro..... 15	Pripotoval sem na neznani otok28
Moj dan 5	Kuri se zaljubita v pujska..... 15	Na neznanem otoku29
Domšljija 5	Zgodbe s planeta Čar besede moje 16	Moja prva slaba ocena30
Domovina 6	Čudežni grad 16	Presenetil sem starše30
Moj najboljši prijatelj 6	Čudežni čopič 18	Sanje o srednjem veku31
Najboljša prijateljica 6	Velika skrivnost 19	Bila sem milni mehurček.....32
Moja najboljša prijateljica Valentina 7	Deklica, ki ne najde sreče 20	Zbudila sem se kot ledena sveča33
Moja najboljša prijateljica..... 7	Sreča 20	Na planetu Čar besede moje se igramo besedno gledališče34
Konj Lord 8	Moja kuž Zari 20	Nastopajoče osebe so izginile.....34
Medved Sladkosned 8	Nastanek planetov..... 21	Elektrika – kaj bi brez nje? ...34
Mama 8	Moja prijatelja 22	Onesnaženi svet35
Moja pesem..... 9	Anja čara..... 22	O dečku, ki ni našel ideje 1 ...35
Šoli za petdeset let 9	Hrček Miha 23	O dečku, ki ni našel ideje 2 ...36
Večer 9	Zgodbica o snežaku 23	O dečku, ki ni našel ideje 3 ...36
Večer 10	Snežak 23	Stara prijatelja.....37
Hej, hoj..... 10	Moj mucek Artur..... 23	Protest37
Pesem igrarča..... 10	Moja najljubša igrarča 24	Prosti čas38
Avto 11	Jaz imam zajčico Piko 24	Takole za konec poleta39
So trije 11	Pucca in muca 24	Kazalo40
Pustna 11	Moj psiček Doni..... 25	
Pust..... 11	Volk in zavesa 25	
Cikel pomladnih pesmi 12	Volk in lego kocka..... 25	
	Volk in moped 26	

Uredniški odbor:
David Bedrač, glavni urednik, lektor
Edita Čelofiga, likovna oprema

Naslovnica: Nuša Vučinič, 4. a

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Matej Sužnik

Naklada: 200 izvodov
April 2008

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo učencev OŠ
Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ Ljudski vrt Ptuj, 2008